

Hemel nummer zes

Muziek bepaalt het leven van *Ewa Maria Wagner*. Aflevering 7: Bruckner

Tijdens de repetitie zie ik de dirigent de vinger op haar lippen leggen. We begrijpen dat we nog steeds *pianissimo* moeten spelen. Ik borstel ritmisch de lage snaren met mijn strijkstok maar achter mijn rug zwingelen de bassen al het volume aan. We zijn niet meer te stoppen, de celli komen erbij en we zwel len samen tot een *fortissimo*. Het hoofd-thema glanst vrolijk maar brutaal, in koper goud.

„Te vroeg!” breekt de dirigent af. Bruckner betekent geduld en beheersing, maar ik ben de eenvoud van het afwachten kwijt. Ik moet me hervinden in de symfonische zee waarin ik zo lang niet gezwommen heb, toch gun ik me niet het excuus van het afgelopen leegjaar als vrijbrief.

Concentratie. Vingers op de toets. Het mag eindelijk.

Mijn strijkstok beweegt voort, het patroon van vertrouwde samensmelting tegemoet. Desondanks blijven

Bruckners herhalingen slechts een collectieve herinnering. Het wil niet lukken, ik ben te veel instrument en te weinig orkest. Mijn altviool herinnert zich meer de eenzame studeeruren dan de perfectie van één samenklinkende tempel: om Bruckners kathedraal te laten luiden is tijd nodig. En regelmaat.

Ik ben te veel instrument en te weinig orkest

Met een aanhoudend te bescheiden bezetting benaderen we opnieuw Bruckners hemel. Hemel nummer zes.

„*Die Sechste ist die Keckste*”, bezwoer de componist de goden toen hij meer kritiek dan succes oogstte. Hij was 57 en klaar voor een beter leven. Net als ik vandaag,

snakte ook hij naar een ander normaal. Toch duurde het nog acht jaar voordat hij de première van zijn complete stuk mocht beleven.

Mijn vingers vloeken op de snaren bij de zoveelste hernemende modulatie, ik vertel me zelfs in de maten. Ook de tuba zet te driftig in. Verdikkeme, alweer te vroeg! Ons ongeduld werkt duidelijk tegen de muziek. „Timing, geen haast, alstublieft! Geef je aan de klank”, smeekt de dirigent mismoe dig. „Volg de dynamiek maar laat de tijd los”.

Mijn innerlijke stem fluistert mee. Toe maar, zoals vroeger. Tegen beter weten in, want de nieuwe patronen zijn nog ver te zoeken.

Vanavond voltrekt zich het concert. Nog steeds zonder publiek zullen we samen op zoek moeten gaan naar het juiste moment. Het gaat lukken. Het mooiste aan muziek is dat alles een maat heeft.

Ewa Maria Wagner is altvioliste en schrijfster.